

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului Parohiile cl. I. și II. pe un an 5000 Lei Parohiile cl. III. 4000 Lei Parohiile sub clasă 3000 Lei Pentru particulari 1500 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor Concurese de prof. 4000 Lei. Parohii de cl. I 2500, de cl. II 2000, de cl. III 1600. La celelalte publicații 1 cm. □ 20 Lei</p>
---	--	---

Nr. 2554 Pres. 1945.

VENIAMIN

din îndurarea lui Dumnezeu Episcop al
Eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.

*Iubitului Cler și Popor: Har și milă dela
Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru
Iisus Hristos.*

Pe temeiul articolelor 132 și 134 din Statutul pentru organizarea Bisericii ortodoxe române, convocăm și prin aceasta declarăm de convocată

Adunarea Eparhială

a eparhiei noastre în sesiunea ordinară pe ziua de **Duminecă, 3 Iunie a. c. orele 9 a. m.** în biserica catedrală din Caransebeș, unde se va oficia întâiu Sfânta Liturghie și chemarea Duhului Sfânt, iar după aceasta va urma deschiderea Adunării în localul designat pentru acest scop.

Drept aceea invităm pe toți Onorații membri ai Adunării eparhiale, ca în susnumita zi, la ora fixată, să fie în Caransebeș, ca așa Adunarea eparhială, conform Regulamentului pentru afacerile interne, să-și poată începe lucrările.

Caransebeș, la 14 Mai 1945.

Episcop:

† VENIAMIN

Victorie și Independență

9 și 10 Maiu

de Pr. ILIE CÂMPIANU
revizor eparhial.

Sunt numai 6 ani de atunci — și ne pare un veac, — de când era pace și libertate între popoare.

Omul însă părea nemulțumit. Se văicărea că liniștea îl plictisește, iar pacea, cu siguranța zilei de mâine îi face viața monotona. Ii lipsea neprevăzutul din băsme și striga mereu după senzații tari.

Dumnezeu l-a auzit și a deslănțuit războiul cel dintre noi, care nu a zguduit numai pământul, pe care l-a presărat cu schije și gloanțe ca să găsească viața și să ridice morminte, sau numai văzduhul și apele, ci mai ales sufletele.

Și omul devenit fiară a ucis și a răzbutat fără conștiință și fără rațiune. Il îmbăta mirosul de sânge și nu se mai putea opri, căci mai erau viață de scurs, lacrimi de vărsat și inimi de suferit.

Ofta din greu după cecece a părăsit cu ușurință în 1939: pace, liniște, siguranță și libertate.

Dar iată că acum, când paharul suferințelor a ajuns la fund, Dumnezeul războaielor hotărăște biruința taberelor.

În ziua de 9 Mai 1945, clopotele bisericilor și sirenele fabricilor anunțau satelor și orașelor victoria armatelor aliate asupra acelor care au început războiul, adevărindu-se adevărurile vecinice ale Scripturii că: „Celui mândru, Dumnezen îi stă împotriva și că „Cel ce ridică sabia asupra capului altuia, din sabia va muri“.

Poporul românesc și sufletul țării noastre a îndurat ani de-a rândul calvarul războiului, pe care nu l-a dorit și nici nu l-a căutat.

De aceea ziua de 9 Mai a așteptat-o și a primit-o cu bucurie, dar și cu mândrie, căci este ziua victoriei, din care și el face parte ca unul ce a sângerat și a jertfit tinere vieți pe șesul Tisei și prin munții Cehoslovaciei.

9 Maiu este preludiul păcii și al nouilor orânduiri dintre popoare. Este începutul descrierii frunților și care se va sfârși cu conferința păcii, pe care noi o așteptăm cu încredere în Dumnezeu și în neamuri.

Și după pace, sufletul generațiilor acestora omenești va ști să prețuiască acum liniștea și siguranța, ne mai dorind neprevăzutul și senzațiile tari.

Acum însă, în preajma păcii, în pace și după pace, începe procesul conștiințelor omenești. Cariul, pe care Divinitatea l-a așezat la rădăcina creierului omului, pentru controlarea faptelor și liniștea sufletului, nu doarme.

In mod normal, victoria aduce după ea independența.

Și tot! inevitabil după ziua de 9 Maiu, vine 10 Maiu, o noapte despărțindu-le.

Iată-ne apunși dela ziua victoriei, 9 Maiu, la ziua independenței, 10 Maiu.

Ziua praznicului național de 10 Maiu, noi am câștigat-o prin jertfe și tot după silogismul *Victorie și Independență.*

O serbăm de decenii și o vom serba neîndoielnic peste veacuri, căci cu noi este Dumnezeu!

Două zile mari nedespărțite printr'a treia are azi poporul nostru de pe falnicii Carpați.

Amândouă aceste zile pecetluiesc trainic legătura dintre *Rege și Popor*, căci în trecut, ca și azi, *Victoria și Independența le-am cucerit și le-am trăit prin Monarhie.*

Aceste două zile mari ale Neamului românesc 9 și 10 Maiu, leagă — ca și în trecut, în prezent și pe viitor — poporul nostru de marile popoare aliate.

Iar victoria și independența (9 și 10 Maiu), generația de azi le va lăsa peste vremuri, până la sfârșitul veacurilor urmașilor Români, căci ele sunt clădite pe oseminte sfinte din trecut și din prezent și au cimentare de sânge și lacrimi creștine.

DIN PASTORALELE ARHIEREȘTI

Din Pastorală I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae al Ardealului:

Cu cântări mai pătrunzătoare decât în orice altă zi și cu glas de bucurie ca după o nespuse de mare biruință, așa ne cheamă astăzi sfânta noastră Biserică în casa și la altarul ei. Veniți și vă luminați cu prăznuirea — ne zice ea — căci aceasta este ziua care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ansa. Veniți să bem beutură nouă nu din piatră stearpă făcătoare de minuni, ci din izvorul nesticăciunii, din Hristos, cel ce a izvorât din mormânt. Veniți și luați lumină, că acum toate de lumină s'au umplut, și cerul și pământul...

Deodată cu lumina praznicului pătrunde în sufletele noastre lumina învățăturilor celor mântuitoare adevărate prin învierea cea de-a treia zi a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos din groapă. Și cari sunt acele învățături? Înainte de toate prin învierea Sa din morți Domnul și-a dovedit mai presus de orice îndoială dumnezeirea Sa, a dovedit că este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, care a venit în lume să ne răscumpere din robia păcatului. Prin urmare toate cele ce ni le-a adus: adevărurile ce le-a propovăduit, sfintele taine și darul care se împărtășește prin ele, Biserica pe care a numit-o mireasa Sa, nu sunt lucruri omenești, ci sunt dela Dumnezeu. Sunt daruri ale cerului doborâte de Hristos Domnul din iubire pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire. Prin învierea Sa Mântuitorul a biruit moartea și s'a arătat stăpân al vieții, iar nouă ne-a deschis zările spre veșnicie și spre țintele cele mai mari ale vieții noastre în legătură cu veșnicia și cu Dumnezeu. Acum cunoaștem rosturile vieții noastre, cari trec dincolo de sbuciumările și suferințele de pe pământ. Acum știm pentru ce trăim și prin urmare știm cum să ne întocmim viața noastră din lumea aceasta trecătoare.

De aceea chemarea cea mai puternică ce se desprinde din învierea Domnului și din praznicul ei este chemarea la o *viață nouă*, după îndemnul ce l-a dat sf. apostol Pavel în scrisoarea sa către Romani (6, 4); „După cum Hristos a înviat din morți prin mărirea Tatălui, așa și noi întru învierea vieții să umblăm”. „Învieirea vieții” înseamnă o schimbare petrecută în ființa noastră întreagă, o prefacere a celor dinlăuntru ale noastre, astfel ca Adam cel vechiu cu păcatele lui să se nască într'un om nou. Știți

cum pomul sălbatec ajunge pom nobil, care produce poame bune? Prin aceea că-l altoim. Intocmai ca și omul cel vechiu trebuie altoit prin omul nou, renăscut la viața cea întru Hristos. Aceasta nu se poate întâmpla numai prin puterile omului, ci mai presus de toate prin puterea cea de sus. Așa ne spune Mântuitorul în adâncile cuvinte ce le-a rostit către Nicodim, care venea noaptea să-l vadă: „*De nu se va naște cineva de sus, nu va vedea împărăția lui Dumnezeu*” (Ioan 3, 3). Viața cea nouă e o fășnire de puteri dumnezeiești în om. E un dar al lui Dumnezeu, o faptă a Lui. Din izvorul vieții trebuie să coboare și picătura de viață în stare să înoiască ființa omenească. Când își deschide visteriile sale nemărginite Dumnezeu se dăruiește pe sine oamenilor.

Dumnezeu ne îmbie darul Său în toată vremea. Și n'avem noi altă dorință, căreia să-i fie mai cu drag făgăduita împlinirea, ca dorința fierbinte după darul lui Dumnezeu, cel luminător și sfințitor, cel întăritor al voinții în cele bune și făuritor de caractere creștine, cari să înfrunte încercările vieții și să împlinească după voia lui Dumnezeu rosturile cele frumoase ale acesteia. Pentru aceasta a venit în lume Hristos Domnul. Prin patimile, prin moartea pe cruce și prin strălucita Sa înviere, ne dă cheazășie, că ne împlinește dorința. Prin urmare, la Mântuitorul și numai la El putem găsi viața cea nouă de care fiecare suflet are nevoie, de care țara și neamul nostru au nevoie, de care omenirea întreagă are astăzi nevoie mai mult ca oricând.

Din Pastorală I. P. S. Sale Episcopului Andrei al Aradului:

Mântuitorul nu numai că ne-a făgăduit învierea trupurilor, ci, prin învierea Sa din morți, s'a făcut începătura celor înviați (I. Cor. 15, 20). Pentruca să nu ne tulbure prea mult gândul morții și să nu socotim trupul pierdut pentru totdeauna, Sfânta Scriptură numește pe cei morți cu trupul „adormiți” cari odinioară se vor deștepta iarăși.

Învierea Mântuitorului este o cheazășie nesdruncinată și pentru învierea noastră. „De vreme ce Hristos se propovăduiește că a înviat din morți, cum zic unii printre voi că nu este o înviere a morților? Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n'a înviat” — zice Sf. apostol Pavel (I. Cor. 15, 12—13), iar dacă credem că Iisus a murit și a înviat, tot așa

(credem) că Dumnezeu pe cei adormiți întru Iisus aduce-i-va împreună cu El” (I. Tesal. 4, 14).

Învierea Mântuitorului cu trupul, este și o pildă pentru învierea noastră. Trupul nostru de acum, — numit în Sf. Scripiură „trupul păcatului” — este stricacios. Ca atare el putrezește în groapă, destăcându-se în elemente pământești din care este alcătuit. Va învia însă ca trup nestricacios. Când moare este urit la înfățișare („întru necinste”, va învia întru mărire. Ca trup mort este fără vlagă, însă va învia plin de putere. Acum are o înfățișare trupească, după înviere va avea o înfățișare sufletească (I. Cor. 15, 45—44). De aceea spune Sf. Ap. Pavel că „Domnul Iisus Hristos va schimba la înfățișare trupul smereniei noastre, întru asemănarea trupului măriei Sale” (Filip. 3, 20).

Este lipsă ca să desbrăcăm acest „trup al păcatului” deoarece „carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moștenește nestricăciunea”. De aceea „trebuie ca acest trup stricacios să se îmbrace întru nestricăciune și acest trup muritor să se îmbrace întru nemurire” (I. Cor. 15, 50, 23). Sf. Ap. Pavel era atât de convins despre învierea trupurilor, încât spune: „Noi știm că dacă pământeasca noastră locuință, în cortul acesta, se va destrăbăla: avem în ceruri clădire dela Dumnezeu, casă veșnică, nefăcută de mână. De aceea suspinăm, în acest trup voind să ne îmbrăcăm cu locuința noastră cea din cer”. Tot el mai spune că „atâta vreme cât sălășluim în trup, suntem departe de Domnul, și suntem bucuroși mai bine să nu locuim în trup, ci să ne sălășluim la Domnul (II. Cor. 5, 1—2; 5, 6—8).

Pentru a pregăti în noi trupul învierii și a ne ajuta să îmbrăcăm în nestricăciune acest „trup al păcatului”, Mântuitorul ne dă în această viață, ca hrană cerească, Sfânta Cuminecătură, spunând că „cela ce mănâncă Trupul Meu și bea din sângele Meu: are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi” (Ioan 6, 54). Ca să nu socotim că prin moarte pierdem pentru totdeauna trupul, Sf. Ioan Gură de Aur ne spune următoarele: „Casa noastră de acum (trupul) se învechește și se strică. Este de lipsă ca Dumnezeu s'o repare. În vreme ce El ne strică această casă, spre a o zidi din nou, noi trebuie să ieșim din ea. Ce am face oare în ea în mijlocul dărâmaturilor și a prafului? Dumnezeu ne îmbie spre locuință palatul Său ceresc, unde să așteptăm în liniște până ce El va repara vechea noastră casă”.

*Din Pastorală I. P. S. Sale Episcopului
Nicolae al Ciujului.*

Clopoțele sfințelor noastre lăcașuri de închinare răsună din nou vestind marea bucurie a Invierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și inimile drept-credincioșilor creștini se veselesc din nou întru slăvirea Celui ce „cu moartea pe moarte călcând“ a înviat a treia zi, dăruind lumii viață veșnică.

Bucuria noastră și slăvirea Domnului sunt deopotrivă de îndreptățite. Fiindcă nu este bucurie mai firească și mai mare de cât a robului care a ajuns iarăși slobod și nu este slavă mai firească și mai strălucitoare decât aceea care i se cuvine celui ce deschide porțile libertății pentru un osândit la temniță grea pe viață.

Dintru început Dumnezeu a zidit pe om să trăiască în fericirea libertății, a ascultării de bunăvoie de porunca cea pornită din dragoste a Ziditorului. Ci iată că omul cel dintâi ispitindu-se de Satana — s'a trufit întru sine: lepădând ocrotitoarea iubire a Părintelui său și necinstind slobozenia cu care a fost cinstit ca nici o altă faptură a lui Dumnezeu, a căzut în păcatul neascultării aducătoare de moarte. Zidit să-și înalțe privirea spre slava cerului, el s'a prăbușit în țărâna pământului, iar darul libertății cu care a fost cinstit, l-a schimbat cu lanțurile robiei celei mai uimitoare.

Și așa, din cununa fapturilor lui Dumnezeu a ajuns o biată ființă vrednică de plâns.

Dar părintele tot părinte rămâne și când copilul greșeste. Durerea lui nu se micșorează, dupăcum nu se micșorează grija lui de soarta nenorocită a copilului. Nu slăbește nici dragostea lui pentru odasla neascultătoare, care părăsind casa părintească a luat lumea'n cap ca să-și prăpădească și averea și omenia în petreceri necugetate, ajungând până la urmă să pască în rând cu rămătorii și să-și adune sieși scârbă și desnădejde.

Nici Dumnezeu nu și-a părăsit odrasla căzută în păcat, ci a petrecut-o în toată vremea cu dragostea Sa, neistovită și i-a trimis profeți cari — cu povătuirile lor — să-i îndulcească amarul vieții și să-i însenineze inima cu nădejdea în izbăvirea care avea să vină.

Și nădejdea omului n'a fost zadarnică. Dumnezeu și-a ținut făgăduința: La plinirea vremii și-a trimis în lume pe unul Fiul Său, ca să arate lumii chipul unei vieți cu adevărat sfinte și ca prin jertfa cea preacurată a Mielului să spele păcatul de pe inima dosădită a omului.

Căci acesta este rostul nostru cel creștinesc: Să facem din trecătoarea noastră petrecere pe pământ vreme de înțeleaptă pregătire pentru viața cea nepieritoare a sufletului, în corturile cele cerești ale Tatălui, unde nimeni nu va fi întrebât cât a mâncat, cât a băut, cum s'a îmbrăcat, câte bogății a fost în stare să adune, sau câte titluri de deșartă mărire a putut dobândi dela oameni, ci va fi luat la rost despre măsura în care a plinit porunca mare a Domnului cu privire la iubirea de Dumnezeu și iubirea de frate.

La împlinirea acestei porunci a iubirii ne îndeamnă și praznicul Sfințelor Paști prin cântarea de obștească'nfrățire: „Ziua Invierii! Să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi, și să iertăm toate pentru înviere!“

*Din Pastorală I. P. S. Sale Episcopului
Nicolae al Oradiei:*

Invățătura cea mai de seamă pe care le-a dat-o Domnul celor doi învățăcei pe drumul spre Emaus a fost învățătura privitoare la patima și moartea Sa depe Cruce, pe care ei, cu mintea lor, plină de gânduri omenești, nu-le puteau înțelege și al căror scop nu-l puteau vedea.

După căderea noastră în păcat, Dumnezeu, — întru nepătrunsa Lui înțelegere a rânduit, ca drumul suferinței să fie singurul drum al oricărui izbăviri și al oricărui biruințe din lume. La această lege a suferinței s'a supus, întru toate și de bunăvoie, și însuși Domnul nostru Iisus Hristos, atunci când a venit să îplinească cea mai sfântă lucrare și să câștige cea mai mare biruință spirituală din lume: mântuirea neamului omenesc din robia păcatului. Cu toate că era însuși Fiul lui Dumnezeu, cel fără de păcat, „s'a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte“ (Filip 2, 8) și cu prețul unor negrăite suferințe trupești și sufletești, răbdare cu răbdare dumnezeiască, în locul nostru și pentru binele nostru, ne-a mântuit din osânda de veci, căreia eram sortiți. „Pentru aceasta — zice sfântul apostol Pavel în epistola sa către Filipeni: 29-11 și Dumnezeu pre Dânsul L-a prea înălțat și L-a dăruit Lui nume, care este preste tot numele; ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor dedesubt; și toată limba să mărturisească, că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl“.

Pe cât de mari și de grele au fost patimile Domnului, pe atât de strălucite și de neprețuite au fost și răsplătirile cu slavă cerească, ce au urmat, prin și după învierea Sa din morți.

Cel pătimitor ieri, astăzi este nepătimitor; Cel batjocorit ieri de cei fărădelege astăzi este proslăvit de cetele îngerești; Cel fără de chip și frumusețe ieri, astăzi este plin de mărire cerească: Cel neputincios ieri, astăzi este biruitor atotputernic; Cel căzut în pulberea pământului ieri, astăzi șade trupește pe scaunul slavei lui Dumnezeu; Cel blestemat ieri pe lemnul crucii astăzi este slăvit ca Mântuitorul lumii; Cel judecat ieri de judecători nedreți astăzi este Judecătorul Cel drept al tuturor.

Intre patima și învierea Domnului, între suferința și biruința Lui există o legătură lăuntrică strânsă și nedestăcută. Una nu poate exista fără de cealaltă. Bucuria cea mare a Paștilor s'a născut din durerile înspăimântătoare ale Vinerii Patimilor. Domnul a trebuit să pătimească, căci fără patimă și moarte nu putea exista înviere, nu putea exista răsplătire și preamărire. Zilele biruințelor răsar întodeauna din adâncul întunecat al durerilor! Bucuriile raiului ceresc numai pe lemnul binecuvântat al crucii...

Din Pastorală P. S. Sale Episcopului Vasile al Timișorii

Cea mai mare comoară cu care Tatăl nostru Cel ceresc ne-a înzestrat pe noi oamenii, fi Săi, este sufletul, suflul de viață nevăzut din noi, în puterea căruia trăim, gândim, voim, simțim, ne mișcăm. Deaceea, pentru refacerea acestei comori a sufletului nostru, răvășită și pustită de urgia păcatului, Tatăl nostru din ceruri n'a cruțat nici cel mai mare preț ce-l putea da: pe Unul-născut Fiul Său. Intregă petrecerea pe pământ a Mântuitorului nostru Iisus, toată lucrarea Lui mântuitoare, săvârșită în lume, dela ieslea Vifleemului și până la patima și moartea pe cruce, n'a avut alt rost decât refacerea zestrei sufletești a omenirii de totdeauna și de pretutindeni.

Această lucrare a lui Iisus Mântuitorul pentru mântuirea sufletelor noastre s'a încheiat și încununat prin învierea Sa din morți cea de a treia zi. Învierea Domnului, cu toate urmările ei mântuitoare pentru sufletele noastre, închee cu biruință și îmbracă în raze de lumină cerească toată jertfirea de Sine a lui Iisus Domnul pentru mântuirea noastră.

Iată pentru ce saltă de bucurie sufletele noastre de creștini în fiecare an la Praznicul Învierii Domnului. În învierea Domnului sufletele noastre de creștini, luminate prin credință, cinstesc cu fiori de cucernicie și duhovnicească bucurie jertfa cea mare, adusă de Mântuitorul pentru reîntrămarea sufletelor noastre, slăbănogite de rănile atâtor păcate. Prăznuind cu creștinească bucurie și evlavie Sfintele noastre Paști, noi creștinii ne dovedim dornici să luăm parte, cu toată râvna și însuflețirea, la biruința învierii Lui, dornici să ne înfruptăm cu sufletul din roadele mântuitoare ale biruinții Lui asupra morții prin înviere.

Iar această dorință a noastră, lămurită prin bucuria noastră de praznic, este pe deplin îndreptățită și nu va rămâne neimplinită. Insuși cuvântul nemincinos al dumnezeieștei Scripturi ne dă pentru aceasta toată chezașia, mărturisind și învățându-ne că: „...*Cel ce a ridicat pe Domnul Iisus și pe noi prin Iisus ne va ridica...*”¹⁾ Ceeace înseamnă că prin Iisus Mântuitorul și pentru El, pentru nemăsuratul preț al jertfei ce El a adus pentru răscumpărarea noastră din robia păcatului și noi, toți ceice purtăm numele de creștini și ne dovedim vrednici de acest nume, prin viețuirea noastră, putem fi ridicați din toată patima și suferința întru slava la care a fost înălțată firea noastră omenească prin învierea Domnului. Și câte alte mărturii nu ne îmbie cuvântul Scripturii, că toate aceste așteptări, trezite în sufletele noastre de bucuria pentru învierea Domnului, își vor avea, la vreme, împlinirea lor.

Din Pastorală P. S. Sale Episcopului Vasile, al Maramurășului

Milioane și milioane de oameni rostesc astăzi, prin cuvânt și cântare, această noutate ne mai auzită în lumea muritorilor. Intr'adevăr, această veste e o minune, ce copleșește orice închipuire, pentru că omenește nu se poate închipui, ca un om bătut, schinuit, încununat cu spini, răstignit pe cruce, împuns în coastă cu sulita și înmormântat după toată rânduiala omenească, să se scoale din groapă cu strălucire, prin puterea sa, călcând în picioare moartea, ce părea stăpâna neînvinsă a lumii.

O minunea minunilor! Care om născut pe cale firească din părinți pământeni ar fi putut să arate lumii atâta *putere*, afară de Fiul cel ieșit din sânul Tatălui ceresc mai înainte de veci?

1) II. Cor. IV, 14.

Numai El, cel întrupat — *sub vreme* — din Preacurata Fecioară, numai El sosit între oameni *la plinirea vremii*, trimis de dragostea și bunătatea Părintelui nostru ceresc să mântuiască oamenii de răutatea lor, numai El, în care s'a îmbinat în mod tainic firea dumnezeiască cu cea omenească era în stare să se aducă pe sine ca om jertfă sângeroasă de răscumpărare pentru păcatele lumii și pe urmă să *învieze ca Dumnezeu atotputernic* întru mărire.

Mintea noastră omenească este prea săracă, prea neputincioasă, ca să poată cuprinde în toată măreția ei această lucrare dumnezeiască, cum prin Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, se îndeplinește odată pentru totdeauna și *mântuirea noastră, și învierea noastră* pentru împărăția lui Dumnezeu, prin învingerea asupra morții.

Hristos a înviat și cu El înviem toți din moartea sufletească și trupească. *Ziua invierii, popoarelor să ne veselim!*

Iubiților mei! Minunea invierii din morți a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos stă așa de sus deasupra priceperii omenești, încât de ce ne-am mira, că nici chiar în priceperea învățăceilor Săi, cărora le descoperise toate tainele învățaturii și trimerii Sale, cărora le spusese curat, că Fiul omului se va da în mâna arhierilor și cărturarilor și-l vor omori, iar *a treia zi va învia* (Mat. 20, 18—19; Marcu 10, 33—34), zic nici în conștiința aleșilor Săi, minunea invierii n'a putut prinde temeiul sigur, atât era de nouă, atât era omenește de necrezut.

După ce apostolii și ucenicii fuseseră martori la patima și îngroparea scumpului lor învățător, nu se mai așteptau să-l vadă *viu*, ci se ascundeau de frica jidovilor, temători fiind, pentru că încă nu primiseră întărirea de sus. Doară numai femeile purtătoare de mîr, grijulii, aleargă des de dimineată la mormânt, ca să ungă cu miresme trupul Domnului, după datina morților. A trebuit să le trezească din gândurile lor funebre musturarea îngerului: Ce căutați pe cel viu cu cei morți, *s'a sculat Domnul* nu este aici (Luca 24, 4—6).

O de ne-am învrednicii și noi să ne răstignim și să ne îngropăm păcatele și să ducem la groapa lor, ca și mironosițele, mireasma pocăinței nefățărite!

Scoală-te Dumnezeule, judecă pământul, căci tu ești stăpânul tuturor popoarelor (Pr. 82, 8).

Pe drumuri mănăstirești bănățene.

de Prot. Dr. Iacob Crețiu

... Zi de sfârșit de Aprilie și e rece. Ploaia se cerne ca prin sită. Natura rechemată la viață, se simțea atât de repede oboșită.

Mugurii pomilor și florile, grăbite să înlocuiască cu albul lor imaculat, tristețea peisajilor de iarnă, îngrijorați de prevestirea brumei, aducătoare de moarte, sflouși, șoptesc, zicându-și: Ce lipsită de farmec și ce scurtă ne fu viața și'n anul acesta!... Ce puțin s'a putut bucura omul, de venirea noastră!...

... Un fluerat prelung, spintecând văzduhul cenușiu, de păclă, mă readuce la realitate. Trenul, gâfâind, oprește brusc.

— Vasiova!

Călătorii zilnici, coboară din mulțimea vagoanelor abia trase. Sunt muncitorii Reșiței, ca și elevii școalelor acestui centru industrial al Banatului. Toți grăbiți, se îndreaptă spre casele și familiile lor.

Am coborât și eu, cu toate că ploaia n'avea nici gând să contenească. Se întetise chiar, dar, seara se cobora, iar drumul meu spre Sf. mănăstire „Sf. Ilie dela Izvor“ se îndrepta...

... Am ajuns! Slujitorii și slujitoarele ei, ca și credincioșii prezenți, veniți din depărtări, erau în plină rugăciune. Am intrat și eu și am îngenunchiat. Și, cu toată oboseala drumului, în scurt timp, mă simții atât de bine, sufletește atât de ușurat...

... În trecutul nostru sbuciumat, de furtunoasă existență românească și bisericească, viața mănăstirească, a avut un rol covârșitor, întotdeauna, de regenerare sufletească.

Din negura veacurilor, care s'au scurs, îmi apar, — în momente de refugiu sufletesc, într'o lume care nu mai este, — chipuri de mame'ndoliate, de soții greu încercate, de orfani rămași singuri în lume ca și de buni creștini, îndreptându-se spre sf. lăcașuri mănăstirești.

Căutând aici pe Iisus, departe de sgomotul lumii, în mijlocul naturii îl găsiu și cu ranele sufletești, în parte cicatrizate, în lupta vieții, cu puteri noi, nebănuite, se reîntorceau.

În Banatul nostru încercat, din motive independente de ierarhia noastră bisericească, viața mănăstirească, n'a ajuns să țină pas cu cea din celelalte provincii românești și mai ales cu cea din Țara-Mamă.

Ori, acesta, n'a putut fi, decât o pierdere pentru viața bisericească, pentru ortodoxia bănățană, românească.

În ultimul timp, s'a făcut și la noi, tot ceea ce s'a putut, pentru temeluirea unui început cât mai solid de reală viață mănăstirească.

Și, astfel, acum, se poate vorbi și în Banat, mai ales în eparhia noastră a Caransebeșului, despre un început de viață mănăstirească propriu zisă.

În dorința de adâncire și ridicare a vieții spirituale a tuturor fiilor Săi sufletești din eparhie, Prea Sfințitul nostru Episcop Veniamin este mereu preocupat de marea problemă a renașterii și dezvoltării vieții mănăstirești și prin aceasta a fortificării ortodoxiei bănățene.

Astfel, cu toate adversitățile unor vremi aspre, de cumplit războiu, desfășurat și pe teritoriul eparhiei noastre, încă dela început, dela urcarea Sa pe tronul restauratorului de vâldicie bănățană Ioan Popasu, prin grija și osârdia de fiecare zi a ierarhului nostru, viața mănăstirească, abia înfiripată în schiturile și mănăstirile noastre, este în plină și continuă dezvoltare.

La Sf. mănăstire din Vasiova, am rămas adânc impresionat de ceea ce am constatat la fața locului și numai cunoscând, pe teren, și această latură a vieții noastre duhovnicești din eparhie, n'am putut da seama pe deplin, de uriașa muncă ce se desfășoară zi de zi și se depune cu atâta dărnicie, sub oblăduirea P. S. Sale Episcopului nostru Veniamin, — pe altarul sfânt al ortodoxiei noastre bănățene.

Momentele de adâncă reculegere și înălțare sufletească, trăite la Sf. mănăstire, în mijlocul naturii, în sunete de toacă, în cântec de priveghetoare, în dangăte duioase de clopote, în evlavioase rostiri de ectenii și cor îngeresc de maici au fost momente cum puține am trăit în viața mea.

Și, niciodată, nu le voi uita.

Munca depusă cu atâta risipă de energie de Cuv. maică Stareță Alexandrina Colibaba — secundată de celelalte cuvioase maice, zi de zi, — pentru consolidarea vieții noastre mănăstirești în Banat, este mai mult decât promițătoare de realizări care vor dăinui peste veacuri.

Și, întipărită în minte, toată viața mea, îmi va rămâne vie și neștearsă figura patriarhală a modestului călugăr, ctitor de mănăstire, protosincelul Macarie Gușcă și a evlaviosului duhovnic, protosincelul Vichentie Mălău, adevărat călugăr, care își dă ultimul ban, din modestul său salariu, pentru înfrumusețarea sf. lăcaș dumnezeiesc.

Prin munca de fiecare zi a acestor cuvioși ostenitori în via Domnului, ca și a tuturor celorlalți monahi dela schiturile și mănăstirile noastre, însoțiți în munca lor trudnică de aceeași dragoste și părintească grijă a P. S. nostru Episcop Veniamin, întrezăresc, mărețele înfăptuiri de mâine, ale vieții noastre monahale din eparhie.

Noi, toți, ceilalți slujitori ai lui Hristos din eparhie, îi asigurăm de sprijinul nostru întreg, neprecupețit.

Și, prin trudnica noastră muncă de fiecare clipă, a tuturor, prin propovăduirea noastră, neamul nostru va merge cu Dumnezeu înainte.

Cei cari n'ați fost până acum la nici o sf. mănăstire sau schit din eparhia noastră, duceți-Vă!

Ingenunchiați acolo și Vă rugați! Și, veți vedea, ca și mine, cu ce dorință nouă de luptă, cu ce putere nouă de muncă, Vă veți reîntoarce la rosturile și familiile voastre.

Atunci, mai mult ca oricând, veți simți că fără Hristos, nu veți putea trăi!

INFORMAȚII

Predică. Duminecă în 20 Maiu a. c. va predica în biserica catedrală Prot. T. Roșca, iar Luni la Sf. Constantin și Elena Pr. T. Dobromirescu.

Instalare de preot. Duminecă în 13 I. c., în cadru sărbătorească a avut loc instalarea Păr. T. Dobromirescu la parohia III-a din Caransebeș, de către P. C. Sa Păr. Prot. I. Suru.

După Sf. Liturghie, noul instalat a servit o gustare la care au luat parte reprezentanți ai diferitelor autorități și numeroși credincioși.

Ne alăturăm la toasturile ținute și-i urăm păstorire lungă și rodnică.

Delegație. P. S. Sa arhierul Emilian Antal Târ-govișteanul a fost delegat prin decizia I. P. S. Sale Patriarhului Nicodim ca locotenent de Arhiepiscop și Mitropolit al Bucovinei pe timpul vacanței acestui scaun.

Mitropolia și-a mutat sediul dela Curtea de Argeș la Suceava.

Cămin de zi În Dumineca Floriilor s'a inaugurat în fabrica „Mundus“ din Balta Sărată, un cămin de zi pentru copiii mici ai muncitoarelor din fabrică.

Inaugurarea s'a făcut într'o atmosferă sărbătorească, fiind de față membri din conducerea firmei, precum și alte autorități din orașul Caransebeș, apoi reprezentanți din organizația muncitorească.

După sfințirea localului, păr. prot. T. Roșca a rostit o cuvântare despre jertfa mamei și sfințenia muncii. Au mai vorbit d-nii: Dr. A. Murariu, ca președ. al con-

siliului de administrație; col. N. Ionescu, primarul M. Ognanovici, medic Dr. D. Jurca. N. Szegő, Dna inv. A. Andrei și alți doi muncitori.

Căminul este amenajat pentru 30 copii cu leagăne, paturi și baie, după cele mai moderne principii pentru creșterea copiilor.

Dnii: Ing. N. Mogoș, Ing. N. Kelner, subdir. Șoșterici, din Direcțiunea firmei, împreună cu consiliul de admin. au înțeles glasul vremii și stăduința muncitorilor, ce poate fi luată ca exemplu de urmat.

Gradație. On. Minister al Educației Naționale a recunoscut Dlui Prof. I. Costinescu, dela Lic. „Tr. Doda” din loc gradația V-a, cu 1 Aprilie 1945.

† **Petru Călțun**, maior în r., după o lungă și grea boală, a trecut dintre pământeni înainte de sf. sărbători.

A fost un cercetător bun al sfintei noastre biserici și-i zicem „Dumnezeu să-l ierte!”

Familia C. Călțun, dir. de bancă, mulțumește pe această cale tuturor celor cari au participat la înmormântare, sau i-au condolat.

Publicațiune. D-ra Ana Vaca funcționară P. T. T. domiciliată în Caransebeș Str. Banu Borbeli No. 25 a făcut cerere la Ministerul Justiției, Direcțiunea Judiciară de a fi autorizată să schimbe pe baza art. 10 numele său patronimic de Vaca în acela de Văcărescu, spre a se numi Ana Văcărescu.

Ministerul publică aceasta, conform art. 11, spre știința acelor cari ar voi să facă opozițiune în termenul și condițiunile prevăzute de alin. II. al zisului articol și de art. 3 din legea asupra numelui din 8 Aprilie 1936.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 2585 E.

Convocare

Delegații preoțimei, ai profesorilor dela Academia noastră teologică și ai funcționarilor dela Consiliul eparhial, precum și protopopii tractuali, se convoacă la Adunarea Generală anuală a membrilor „Fondului de ajutorare reciprocă a salariaților Eparhiei Caransebeșului” pe ziua de **Joi, 31 Maiu a. c. orele 10 a. m.**, în biroul Consiliului eparhial.

O b i e c t e :

Darea de seamă asupra gestiunii anului 1944

Cauze curente.

Caransebeș, la 17 Maiu 1945.

Episcop:
† **VENIAMIN**

Consilier referent:
Dimitrie Sgăverdia

Redactor responsabil Pr. ILIE V. CAMPIANU revizor eparhial

NOTĂ OFICIALĂ

Nr. 2429 B. 1945

Se aduce la cunoștința tuturor celor ce se cuvine, că examenul de cvalificațiune preotească, sesiunea ordinară, se fixează pe ziua de Luni 18 Iunie a. c.

Candidații cari voiesc să se prezinte la acest examen vor avea să-și înainteze cererile lor adresate Consiliului eparhial, până la 15 Iunie a. c. anexând la cerere următoarele acte:

1. Extrasul de botez
2. Diploma de bacalaureat sau diploma de absolvire a seminarului teologic.
3. Absolutorul dela Academia teologică sau diploma de licență în teologie.
4. Certificat despre modul cum și-a petrecut timpul și funcțiunile ce le-a ocupat dela terminarea studiilor teologice și până astăzi.

Caransebeș la 14 Mai 1945

Episcop:

Consilier referent:

† **VENIAMIN** Prot. Ic. **Stfor Romul G. Ancușa**

CIRCULARĂ

Nr. 2357 C. 1945.

Institutul Biblic și de Misiune, în urma hotărârii Sfântului Sinod, a tipărit recent o nouă ediție a Bibliei.

Această ediție se prezintă clerului și credincioșilor, mult îmbunătățită, prin faptul că are textul mult mai unitar, cuprinzând în cea mai mare parte textul tradus de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Nicodim, cu o întroducere documentată și științifică și trimiteri verificate, mult îmbogățite și puse în concordanță.

Prețul unei exemplar este de Lei 5000, la comenzile importante acordându-se un rabat de 15%.

C. Preoți care doresc să-și procure această ediție a Bibliei, pentru uzul personal sau pentru credincioșii din parohiile C. Lor, s'o comande dela Institutul Biblic.

Caransebeș, la 14 Maiu 1945.

Episcop:
† **VENIAMIN**

Consilier referent:
Prot. Dr. Marcu Bănescu

Tiparul Tipografiei Diecezane Caransebeș